

МОЛОДІ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОДЕТАРІ ВСІХ КРАЇН. ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 1 грудня 1939 р.

Четвер, 22 травня 1986 року

№ 61 (3724).

Ціна 2 коп.

ПЕРЕБУДОВА: ТВОЯ ПРОПОЗИЦІЯ

ЧИ ВАРТО ВИХОДИТИ З КАБІНЕТУ?

«Кілька днів тому я стала членом ВЛКСМ. Для мене і для моїх товаришів — це визначна, хвилююча подія в житті. Поповнивши ряди Ленінської Комуністичної Спілки Молоді, хочеться принести якомога більше користі своїй країні, своєму народові, готувати себе до служіння комуністичним ідеалам ще за шкільною партою», — лише в листі до редакції учениця Завтурівської 8-річної школи Устіївського району Валентина Рубаненко.

Найчастіше прийом в комсомол для кожного стає святом. Подією в житті, рівнозначної якій до цього не було. Звідки в часом з'являється байдужість, формальне перебування (не будьмо бояться цього слова) у комсомолі? Цим питанням задаються багато авторів діалогу «Перебудова: твоя пропозиція». У ці дні в редакцію було чимало дзвінків з райкомів і міськкомів комсомолу на цю тему. Усі вони починали з одного й того ж: «Як блищать очі у хлопців і дівчат, коли вручаєш їм комсомольський квиток. Коли

ж усе це дівається потім?», «Комсомол не повинен бути обов'язковою сходиною в житті молоді людини як, скажімо, загальна середня освіта», «Пора уже серйозніше дивитись кого ми рекомендуємо і приймаємо в комсомол. «Хороший хлопець» чи «Хороша дівчина» — хіба досить цього для вступу в комсомол?». Думається, у відповідь усім цим занепокоєнням було висунуто (і опубліковано в газеті) серйозну пропозицію повести боротьбу за чистоту комсомольських рядів. Рішуче, принципово, серйозно.

Багато пропозицій від працівників райкомів і міськкомів надійшло такого змісту: в комсомолі процвітає сьогодні паперовість. Комсомольський працівник не буде «безробітним», якщо його на тиждень зачинити в кабінеті один на один з паперами, і то чи вистачить часу, щоб відписатись у всі інстанції. Пристрасть комсомольських працівників до діловодства, а не до живого спілкування породжує так звані кабинетний стиль роботи. І

журналісти нашої газети не раз зустрічалися з такими фактами, коли у відповідь на запитання про ту чи іншу роботу з комсомольцями, секретар одразу ж починав ворухити папки — там усе має бути... А якось недавно взагалі довелося брати участь у полеміці: чи треба комсомольському працівникові часто бувати в комсомольських організаціях, знати в обличчя не тільки комсомольців, але й те, чим вони сьогодні живуть. Як не дивно, були такі, що відстоювали своє: не треба, не обов'язково, не в цьому суть комсомольської роботи...

Ми завжди засуджували таку позицію. Сьогодні з нею треба нещадно боротися. І, як свідчить пошта, (а особливо активно відгукнувшись на розмову комсомольські працівники Гайворона, Онуфривки, Добровеличківки, Олександрівки, Світловодська і Олександрії) готові йти у наступ самі комсомольські працівники і активісти. Перебудова в комсомолі, як у всіх сферах життя, теж починається з кожного, з себе.

Гостюють один в одного вони часто — школярі і дорослі. То вже традиція в Кам'янецькій середній школі, що в Новоархангельському районі, — ветерани праці і війни, герої ратних днів і трудових буднів завжди охоче приходять сюди.

Ось на одну з виховних годин до десятикласників прийшли колгоспні знатні люди, їх батьки, які багато років віддали роботи в колгоспі імені Калініна. Щирим словом вдячності привітали учні 10-го класу всіх присутніх, а голові правління колгоспу Г. Г.

Ніколаєву піднесли запашний хліб-сіле на вишываному рушникові. Георгій Григорович просто й захоплено розповідає про хліборобів, своїх колег. Завернувся до випускників також класний керівник Р. Ф. Пацан.

Для багатьох із них вже сьогодні це не просто слова. Особливо, коли працюють школярі у виробничій бригаді чи на різних роботах у рідному господарстві — видно здалеку запал і прагнення довести свою потрібність.

Тож побажаймо, щоб і силами випускників Кам'янецької десятирічки дім наш був гостинним, а стіл — багатим.

На знімку: виступає відмінник народної освіти голова колгоспу Г. Г. НІКОЛАЄВ; до серйозних роздумів схильють слова старших і відмінницю Аллу ТНАЧУК (на передньому плані).

Фото В. ГРИБА. Новоархангельський район.

НТЛ: ЗНАННЯ, УМІННЯ, ТВОРЧІСТЬ

КОР: Хочеться, щоб наша сьогоднішня розмова вдалася. Більше того — висловлені міркування й задуми і в ідеалі, і на практиці мають перетворитись в реальні справи на вашому конкретному місці роботи. А ось це передбачено як складова в загальнодержавній стратегії науково-технічного поступу з прискоренням. Почнемо летучку таким запитанням: ваша відповідь на висловлений заступником головного інженера об'єднання В. М. Гуфніном запит про паєність комсомольців і молоді підприємства в опануванні новою технікою, зокрема, верстатами з ЧПУ? Див. у «Молодому комуністі» за 24 травня ч. р. матеріал «Метизи знову вилетіли».

Т. ПЕТРОВА: В принципі залерецити Василю Миколайовичу нічим — що важко йде приживання ЧПУ, то важко. Тож хай мої міркування не нададуться виправданнями чи захистом колег — піддаюся — спробую зі свого боку і пояснити не невирішене питання, і запропонувати вихід із ситуації. На мій погляд, причина криється в головному: новинку кишують напризволяще. Що маю на увазі? Сьогодні це новим, а далі вже звичайним.

І. ПЕТРОВ: Отакі «якось» нам переважно завжди й вибиває грунт під ніг. Якщо вже мова про справжнє прискорення — то не можуть допомогти лише слова. Саме в перебудові механічної людини: повчальному зразку — по-виробничому й маємо.

Ф. Г. ГОРБУНОВ: Проблема старі вчителі у сьогоднішній нові і в нову бурею не за кожну позицію середовища і прийомів технологізація, а відважно і не завжди успішно долаємо знаній й старість століття тому старобі — дезорганізованість, паразити, місцеві. Прочому вартуємо й не впадаємо. Бу вчителі.

С. КОРИЦЬКА: Чи дасть здолати, що серед таких конструкторів і молоді, так? А чому?

ВИРОБНИЧА ЛЕТУЧКА

У ЧЕКАННІ «ЧАРОДІЇВ»

МІСЦЕ ПРОВЕДЕННЯ: виробничі об'єднання по сівалках «Червона зірка», м. Кіровоград, механоскладальний цех № 3. **ЧАС ПРОВЕДЕННЯ:** міжзмінна пауза. **БЕРУТЬ УЧАСТЬ:** фрезерувальники Сергій Коринця, Віктор Нечай, свердлувальники Валентина Алексєєва, майстер механічної дільниці по обробці алюмінієвого корпусу сівалки СУПН-8 Гегіана Петрова, майстер дільниці пакування суцільного ящика Ф. О. Горбунов, диспетчер цеху № 3 Іван Петров. **ТЕМА:** молодь і робота на верстатах з числовим програмним управлінням (ЧПУ).

Іду на роботу, щоб працювати на совість. Зайве й казати, як пишався, що довірили стати за новий «розумний» верстат. Але дуже скоро ентузіазм вивітрився — те не владеться, інше анормальні. Тут, поруч з ЧПУ, на самій інтуїції і попередньому досвіді далеко не підеш.

По-перше, це не всі старі свердлувальні й фрезерувальні верстати замінює новими, а завдання ж виконувати треба встигати. Звичайно, фізично робота стала легшою, але втома приходить від металу. Від одного верстата біжиш до іншого, при цьому мусиш дивитись, аби не застрягли між деталями, які влізуть на конвейєрі. Це відкидає (на кожноту в свою зміну працює з верстатом). Належати і майже гарантованої швидкості.

В. АЛЕКСЄЄВА: Працюю на свердлувальному порівняно недавно. І через це потерпала Хлопці майже півроку приправляувались до своїх майбутніх машин, то хоч в загальних речах мали про них уявлення й ж посила з нуля. Зуналися між верстатом — біжиш просити викликати електрика палачника, а песь час, поки чекаєш, сидиш без діла. Пробувати самостійно розібратись — не ризи-

кую, шкоди можна виробити ще більшої. Найгірше і образливо, коли палачник натискає якусь одну кнопку чи дві, автомат знову працює, а ти безсила перед його наступними зупинками.

Т. ПЕТРОВА: Дійсно, це не просто емоції. Протягом зміни не до одного й не до двох верстатів викликає палачника, особливо багато до тих, що з ЧПУ. А ще гірше, коли й вони безсилі допомогти через недостатню компетентність — тоді, як «чародіїв», чекаємо всі разом спеціалістів зі сторони. А це не завжди «Гідросила», приміром, — недавно наладники приїжджали аж з Одеси.

На моїй дільниці працює три комплекти бригади, комсомольсько-молодіжних колективів як таких немає. Та молодих виробничиків серед вісімдесяти семи — майже третина. Від них би, скажете, й чекати неспокое? Та вже чути, що вони думають з цього приводу.

Ще такий момент: у нас працює відома бригада верстатників Геннадія Івановича Мешнікова, яка зобов'язалася п'ятирічку виконати за 4 роки. Верстатів з ЧПУ у них немає, додає, це немає, але ж із часом будуть. І де впевненість, що вони допо-

можуть, а не зашкодять виконати високі зобов'язання? У членів колективу Мешнікова, шоправда, свій додатковий резерв — дуже високий рівень дисципліни (верстатів, що по довгу не працюють через поломку, в них не помітні — одразу сигналізують чи й самі лагодять). Та чи вистачить тільки цього?

В. НЕЧАЙ: Нова техніка, як я це розумію, покликана і народжена прагненням і працю полегшити, і результати її поліпшити. Поки що цього немає. Що можна і варто зробити? Учиться, це не секрет. Учиться треба і мені, і моїм колегам, багатьом, якщо не всім серед нас. Питання де і як? Знаємо, що бригадир паш О. Л. Теплюк і заступник начальника технічного цеху Г. І. Нестеренко були на стажуванні — не десь, на «Гідросилі». Що ж, підказують, як випаде нагода. Але зовсім інше, коли ти особисто сам побачиш і вивчиш схему дії свого верстата, тобі покажуть, як вправлятися з неспладками тощо. Зрештою, вголос ці свої мрії ми ще не висловлювали — та й нагоди немає. Комсомла нашого цеху Петра Воловика, мабуть, турбують якісь інші справи. Байдуже, що в нас немає КМК! Впливають тут і погані умови праці. Аби десь до пенора. Чи всім так?

Летучку готував І. КУЦЕНКО.

КОМЕНТАР РЕДАКЦІЇ. Немає потреби формулювати питання, які не вирішені у конкретному виробничому підрозділі «Червоної зірки». Досить чітко їх викидає сьогоднішня виробничая летучка. Ще мало результатів, а плани грандіозні. Втілювати їх усім, у тому числі й не названим учасниками розмови службам головного технолога, головного енергетика, службі оснащення та іншим зацікавленим в успіху пововедення інстанціям. Ждемо повідомлень про вжиті заходи для поліпшення становища.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

«НЕ ПОТУРАЙМО!»

На публікацію під таким заголовком («Молодий комунар» за 13 травня цього року) надійшли відгукки. Проблема міжміського транспортного обслуговування хвилює наших читачів, і розмова, як видно з редакційної пошти, назріла. Відгуки різні, не схожі один на одного. Там і цікаві, врешті, судити тобі, читачу.

АВТОВОКЗАЛ ГАРНИЙ, АЛЕ...

Мабуть, стаття «Не потураймо!» писалась ще до того, як ми самі зібрались скарижитись у редакцію. А це означає — не одних нас хвилює поведінка касирів і іншого обслуговуючого персоналу на новому автовокзалі в обласному центрі.

Що трапилось у нас? Третього травня брали квитки на Суботці й Знам'янку. Касир видала квитки на час відправлення о 9 годині 40 хвилин і не поспішила, що це на соціалістичний автобус, а не на знам'янський... Ціна квитків однакова, і не всі ж знають розклад руху — дехто взагалі вперше їхав, а пенсіонери то й не прочитавши на квитку... Невже важко оголосити по вокзальному радіо?

Сіли ми не в свій автобус і почалося: зайві клопоти самим працівникам автовокзалу, ми всі вкрай схвильовані — переживаємо... Добрався той хто як міг.

Автовокзал у Кіровограді побудували гарний, а порядку на ньому нема. Жителі Знам'янки і Суботці ПІВНЕНКО, БАБЕНКО, ШЕВЦОВА, ЛИТВИНОВА.

ВИПАДОК У ДОРОЗІ

Дорога редакціє! Взятись за перо мене спонукала стаття «Не потураймо!». Доті не можу заспокоїтись цілця тієї пригоди, що трапилася в дорозі.

Іхали ми рейсовим автобусом Кіровоград — Новоукраїнка (з обласного центру виїхали о 15.05). Не доїжджаючи до Захарівки, автобус поламався. Більше години його ремонтували. Пасажири стали непокоїтись.

І ось трапляється невеличкий автобус, не знаю вже — службовий чи по замовленню. Віз він людей додому, в Новоукраїнку. Водій, молодий симпатичний хлопець, не задумуючись, підібрав «потерпілих». І всі, хто їхав в автобусі, прийняли нас привітно, посувались, прощували місяця.

Ось сказала «всі», й аж коло серця заболіло. Бо не всі. Сталося те, що правило нас найбільше. Якась молода жінка почала кричати до шофера: «Нащо став? Підбираєш на дорозі усіх, кого не лінь. А як додому спішу, кожна хвилина дорога! Телер і повернутися в салоні не можна...»

Розійшлася ця жінка тільки тому, що її попросили зняти сумку з сидіння, щоб жінка сіла. Всю дорогу ця особа не могла заспокоїтись, пугувала...

І вже довсім як ножем по серцю було їй те, що водій Ваня, зупинив у Новоукраїнці автобус, який йшов на автогазцію, і передав біля Захарівки колегі потребує допомоги. Ця хвилина зупинки надала нової злості молодій жінці: «Ваня, там без тебе не обійдуться? Скільки можна зупинятися, мені додому треба!»

Н. ДРУБИЧ, Петрівський район.

Дослідний завод конструкторів швидкокомпонованих споруд — наймолодше підприємство виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром». Нові автоматизовані лінії, цілі виробничі процеси — сьогоднішній день підприємства. І хоч завод дослідний, він не знає відбою від замовників.

Добре справляється зі складним сучасним обладнанням член комітету комсомолу заводу фрезерувальник Олександр Герасименко. Складні верстати з ЧПУ такі ж надійні, як і люди, що їх обслуговують.

Фото Л. ТАРАСЕНКА, м. Світловодськ.

НА ПУЛЬСІ МОЛОДІЖНИХ БУДНІВ ОГЛЯД ЛИСТІВ

Травнева пошта відділу переповнена розповідями про людей, які вирішили назавжди пов'язати свою долю з роботою в селі. Таких людей немало, запевняють наші дописувачі.

Вінтор Богза служив в лавах Радянської Армії, на військовому кораблі, там був електриком, розповідає про свою земляна наш громадський кореспондент М. О. СТОЯН із села Панчового Новомиргородського району. І ось хлопчина повертається в рідне село електриком.

Начальник бригади електриків О. І. Покрібний, його помічники Ю. Д. Паномаренко та М. І. Сидоренко прийняли В. Богзу тепло, по-батьківськи.

Недавно Віктора прийняли кандидатом в члени КПРС. На одне з запитань — яким повинен бути комуніст — В. Богза, узагальнюючи свою відповідь, сказав: «Нести людям добро...»

Молодий комуніст у комсомолі. Людина, яка несе в молодіжне середовище ідеї партії. Яка утверджує в комсомолі високе звання члена КПРС, зміцнює його авторитет. Про одного з таких — Олександра Прокопця, секретаря комсомольської організації рибколгоспу імені Петровського — пише у своєму листі О. ПОКРОВСЬКИЙ із міста Світловодська.

Дипломованим агрономом прийшов працювати в міський рибколгосп Олександр. Незабаром товариші обрали його комсомольським ватажком господарства. Горіння корисними справами, трудовий неспокій — так характеризує молодого комуніста автор. О. Прокопець, до речі, очолює тепличне господарство рибколгоспу, але успішно поєднує виробничу діяльність з громадською.

«Комсомольський ватажок, завершує свій лист О. Покровський, не поділяє справи на основні і другорядні. Виконання комсомольцями своїх соціалістичних обов'язків, питання внутрішньої роботи, організації дозвілля і т. п. — все це він вважає головним.

Про великі можливості молоді, про те, як гордіться ветерани праці своєю молоддю змінюю, говориться в листі нашого громадського кореспондента С. ПІДДУБНОГО з Голованівського району. Голова правління колгоспу «Україна» С. Х. Паціснюк відвертий: «Ми, люди

старшого покоління, майже завжди протиставляємо ризику тверезий розсуд, який інколи заважає справі, гальмує її. А наша молодь — якраз протидія цій силі інерції».

Профспілкову організацію колгоспу очолює Анатолій Топольник, який ще недавно був комсомольським ватажком, членом однієї з кращих механізованих ланок буряководів. Профгрупоргом молочно-товарної ферми № 1 є молода комуністка Майя Забавська, яка нині очолює список соцзмагання доярок господарства. Як профорг Майя у пошуках справедливого рішення не раз ставить перед керівництвом запитання, на які їм не дуже хочеться відповідати. Та, як визнають самі керівники, добре, коли є такі люди. Бо справедливість, зрештою, торжествує, а цього хочуть усі.

Комсомолка Людмила Дужих на особливому разунку колективу МТФ, правління колгоспу. Людмила — мати п'ятьох дітей. Господарство спорудило для молоді жінки добротний будинок. Незважаючи на величезну зайнятість у сім'ї, Людмила успішно виконує обов'язки оператора машинного догляду. Її результати — одні з кращих на фермі.

Ще один лист з Голованівського району. Його надіслала працівниця районної газети «Комуністична праця» В. СТАХ. Але в ньому вже говориться не тільки про успіхи. Механізаторськими кадрами колгосп «Комуніст» забезпечується непогано. Щороку хлопці, відслуживши в армії, повертаються у рідне господарство, сідають за кермо тракторів і комбайнів. А ось на молочно-товарній фермі всього... один комсомолец. «На фермі несприятливі умови для праці: більшість робіт виконується вручну, — скрушно хитає головою комсомольський секретар господарства В. Дідур. — Нині колгосп буде типово приміщення МТФ. Думаю, скоро підуть на ферму комсомольці».

Вразливе місце в роботі комітету комсомолу, як зазначає автор листа, і організація соціалістичного змагання.

З цього висновки має зробити комітет комсомолу. Але не тільки він. В. Стах вважає, що потрібна предметніша допомога з боку пар-

тійної організації господарства, щоб комсомол на практиці відчув справжню причетність до колгоспних справ. Щоб не тільки фіксував недоліки, а й брав активну участь в їх усуненні. Як цьому вчить постановка ЦК КПРС «Про дальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді».

Комсомольці колгоспу імені Фрунзе не обминають гострих кутів, не пасують перед труднощами, активно борються з недоліками, вирішують надрізі проблеми, — такий висновок напрашується, коли перечитуєш лист Л. БУРАН з Ульяновського району. Ця сілчанка в районі — одна з найчисельніших. Постійно тримати на контролі виробничу і громадську діяльність усіх спілчан комітету комсомолу його секретаря Миколи Скуртулу, звичайно, нелегко. Але номіному негативному факту дається сувора принципова оцінка. Будь-яка справа доводиться до кінця. Ось тільки один приклад. Був час, пристрастився до спиртного Олександр Грабован. Зауважили — побила не пиячити, та слова минули на вітер. Силикали комітет комсомолу «пропосичили» горе-хлопця в «Комсомольському променаторі». Допомогло.

«Молодь повинна залишатись працювати в селі, — переконаний М. Скуртул. — Наш комітет дещо робить для цього. Ось і недавно на його засіданні вирішили своїми, комсомольськими силами побудувати танцювальний майданчик і обладнати спортзал, на кошти, виділені колгоспом, закупити музичні інструменти».

У травневі дні було багато телефонних дзвінків з райкомів комсомолу, первинних господарств. Комсомольські активісти розповідали про участь спілчан у весняно-польових роботах. Про те, як провели трудову Вахту пам'яті — Вахту миру, присвячену 41-ї річниці з дня Великої Перемоги.

Ми завжди раді, шановні читачі, нашим листам, телефонним дзвінкам. Ваші повідомлення — це барометр життя. Розповіді про молодих звитязців, відверта розмова про невирішені проблеми допомагають усім нам — і журналістам, і читачам — відчувати те нове, прогресивне, що з'являється в настроях молодих виробничників, комсомольських активістів після історичного партійного форуму — XXVII з'їзду КПРС.

Чекаємо, шановні читачі, ваших нових листів!

Відділ сільської молоді газети.

шкодженю кабель підземної радіолінії в декількох місцях. Нині пошкодження ліквідовано, радіомовлення в санаторії працює нормально.

Колгоспники ферми № 4 колгоспу «Заповіт Леніна» Олександрійського району скарижились в редакцію: «Нас хвилює безгосподарність на фермі. Транспортні для прибирання гною зіпсовані, силос непридатний для згодовування...»

Редакція надіслала листа до Олександрійського районного агропромислового об'єднання. Ось що відповів голова РАПО М. А. Петрунін:

— Дійсно, молодняк великої рогатої худоби через недостатню заготовку кормів не догодювався. Нині діє зелений конвейер. Транспортні на фермі відремонтовані, гній у приміщеннях очищають регулярно. Зараз в господарстві відремонтовані літні табори. 350 телят буде виведено в загін села Новоолександрівки, а 650 голів великої рогатої худоби розмістимо в загонях поблизу ферми.

Хоч листа

і не було надруковано

Старшокласники дитячого санаторію «Стара Осота» Олександрівського району в листі до редакції розповідали, що пікувальний заклад став для них другою домівкою. Зараз іде підготовка до випускних екзаменів і так необхідно бути в курсі всіх подій, які відбуваються в країні, але... Ось уже кілька місяців не працює радіо...

Копію листа було направлено в Олександрійський районний вузол зв'язку. Відповіді редакції надіслав начальник районного вузла зв'язку О. О. Кшемінський

— Факт, наведений у листі, мав місце. При будівництві електричної лінії в селі Поселяніці було по-

Альбом

Фронтвики

Молодь Толбухінського зерно-фуражного комбінату, як і весь його численний трудовий колектив, порадувало видання альбому «Фронтвики». На його сторінках — публіцистична стаття «Перемога», вірші, документальні матеріали, фотографії працівників комбінату — учасників війни з фашистами. Викликають інтерес короткі змістовні інтерв'ю фронтовиків, у яких відбиті думки болгарського народу, його адячність Радянським Збройним Силам за визволення від гітлерівського фашизму.

Червона обкладинка альбому символізує червоний прапор, кров, пролиту радянськими та болгарськими воїнами в спільній боротьбі. Важко переоцінити патріотично-виховне значення цього видання для усієї Добруджі. Воно стало для молодих настільною книгою.

Вивчають

патентну справу

Вивчення патентної справи старшокласниками середніх навчальних закладів організовано в Толбухінській ініціативі окружкомуну ДКСМ і станції юних техніків. Заняття допомагають одержувати міцні знання в різних галузях електроніки та машинобудування, ґрунтовно ознайомитися з науково-технічними досягненнями, а також із сучасними методами визначення винаходів та розвитку творчого мислення.

У складі лекторів — державні експерти окружного клубу науково-технічної творчості молоді на чолі з кандидатом технічних наук Емілем Бенатовим, спеціалісти республіканського інституту винахідництва та раціоналізації.

Учні на практичних заняттях користуються персональними комп'ютерами, що особливо сприяє ефективності навчання.

Огляд талантів

На республіканському конкурсі молодих виконавців, які грають на народних інструментах, що відбувся в історичному болгарському місті Плевен, Толбухінський округ представляли вихованці Бориса Бремчійського — викладача школи мистецтва при читальні «Свєтліна» в м. Генерал Тошев. Оцінку «відмінно» одержав за свій виступ Івайло Павлов, «дуже добре» — Антон Гоцеа, а у Марії Костандінової та Галини Манолової було «добре».

Ці оцінки, за словами кореспондента газети «Добруджанська трибуна» Дяко Дякова, є високим визнанням обдарованості генералтошевських молодих виконавців, яких, без сумніву, чекає велике майбутнє в мистецтві.

Добірку за матеріалами толбухінської окружної газети «Добруджанська трибуна» підготував Н. ДОБРИН.

ЦИВІЛЬНА ОБОРОНА

ПЕРЕДУСІМ — НАДІЙНІСТЬ

В ході підготовки значківців ГПО учні нашої школи обов'язково знайомляться з вимогами і нормативами фізкультурного комплексу. Адже їм потім треба буде скласти залік по темах: «Особиста гігієна», «Цивільна оборона», «Ранкова гігієнічна гімнастика» тощо. Залік по темі «Цивільна оборона» проводиться у формі бесід з групою або індивідуально. Від того, як шко-

лярі засвоїли теоретичний курс, залежить успіх їх практичних дій.

Практичні навички, здобуті теоретичні знання учнів перевіряються в день ЦО, який проводиться за спеціальною програмою: екзамен складають учні 4—10 класів і весь педагогічний колектив.

...День ЦО. На плану висунулися всі учні. Директор школи В. М. Дестеренко ставить завдання

всім формуванням, інструктує їх командирів. Військовий керівник десантнічки І. М. Белоконев рапортує про готовність кожного загону взяти участь в заходах з цивільної оборони.

Перед ветеранами Вєлікої Вітчизняної війни, воїнами місцевого гарнізону, які надають нам шестифуку допомогу, крокують юнарії. Починається парад формувань — йдуть рятувальні ланки, сандружини, групи громадського порядку, ланки по обслуговуванню сходови, юнак пожежники.

Звучить сигнал «Повітряна тривога». Вчителі та їх вихованці направляються в сховище. Всі формування приступують до виконання своїх обов'язків.

Учні швидко заповнили сховище приміщення, де були проведені бесіди про правила поведінки в них, про приведення в готовність засобів індивідуального захисту.

Після сигналу «Відбій повітряної тривоги» формування продовжували виконувати свої обов'язки — тепер уже по наданню медичної допомоги,

проведенню аварійно-відновлювальних робіт у зоні ураження, гасінні пожежі.

Особливо грамотно діяли десятикласники, які теоретичні знання підкріпили практичними діями. А частина учнів молодших класів приступила до тренувань, виготовляючи прості засоби захисту організму.

У цей день в школі були проведені відкриті уроки цивільної оборони. Крайнім учням вручено грамоти, дипломи.

В. КОСТЮКЕВИЧ, зауч Кіровоградської СШ № 34.

СОЦІАЛІСТИЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

В ПОТСДАМ — ЗА ДОСВІДОМ

«Пригадую, як при постановці на виробництво нового автомобіля вишикла необхідність в більш високопродуктивному обладнанні. Наш завод звернувся до верстатобудівників Чехословаччини і НДР, і необхідна техніка була поставлена власною», — говорив з трибуни XXVII з'їзду КПРС Євген Шуляк, голова штабнавальник Мінського автозаводу, Герой Соціалістичної Праці, керівник передової бригади. Мені випала можливість зустрічатися з Євгеном Шуляком в Мінську скоро після його повернення із Москви.

— Я пригадаю на з'їзді, як вручили нас чеські і німецькі верстатобудівники, — сказав він. — У робочому закладі, напевне, є особлива переконаність. Ми теж в боргу за залізницю, поставання мінських великовантажівки в соціалістичні країни збільшувемо. В цьому велику користь приносить безпосередній обмін досвідом. Пригадую, коли приїхав до Людвігсхафена на великий автомобілебудівний завод ІФА. Це поблизу Потсдама, з яким дружить наша Мінська область. Перш за все знайомимось з новітньо-пресовим обладнанням. Вачу, що наша техніка взагалі на рівні, а моє навіть сильніша. Але ось точність молотів у німецьких товаришів вища. Якщо точність висока, можна скорочувати допуски, економити метал. Освони з мінімальними допусками і працюють. А ми ще занадто легковажно з металом обходимось.

Приїхався я і до внутрішаводських перевезень, — продовжував Є. Шуляк. — Бігають машини невеликі, маневрені, завантажені повністю. А у нас важкий трактор з причепом: швидкість мала, завантаженість — добре, якщо наповніти потужності. Спецмашини були б куди економічніші.

В організації змагань також є цікавий досвід: біля кожного робочого місця обладнаний стенд з показниками. Дві години минуло — робітник сам відмічає, скільки зробив, через дві години — знову.

Форменний робочий одяг — теж велике діло. Він людей підтягує, про честь заводської марки падає. Ще мені сподобався їхній звичай на роботу на велосипеді їздити. В автобусі душно, від тілоти люди ще до роботи стомлюються, а на велосипеді — ніби зарядкою займаються.

До нас товариші ІФА також кожного року приїжджають, і самі кажуть, не без користі, — уміхається бригадир. — Попадає, наприклад, вони запровадили у нас метод обробки різального інструменту плазмовим нагріванням. Обмін досвідом між виробами, і хай він буде глибоким, ширшим, професійним. А користь велика — розвиток соціалістичної інтеграції.

М. ПУЧОВСЬКИЙ. (АПН).

ЗАРУБІЖНІ АВТОРИ ДЛЯ АПН

ЗІ ЗЛИМ НАМІРОМ

Чим більше слухаєш західні радіостанції, дивишся західні телепрограми, читаєш газети, які заповнені подіями про жахливу катастрофу на Чорнобильській атомній електростанції, тим більше доходиш висновку, що ставеш свідком шаленого антирадянського шоу.

Які страшні малюнки апокаліпсису в СРСР мають наші західні експерти? «Тисячі померлих», «Масовий падиж тварин», «Загибель всього врожаю і голод», «Отруєні річки», «Заражені неживі простори», «Вимерлі міста»... Все це вихлюпували на ошелешенні і здивованих європейців, арабів, африканців і, звичайно, американців, десятки теле- і радіостанцій, сотні газет і журналів. Більше того, все подається під одним соусом: «У росіян все погано», «За залізними завісами немає свободи інформації», «Росіянам не можна вірити». Одним словом, «бережіться росіяни».

Зупиніться, панове! Хіба порядко зловітяться в той час, коли Радянська країна ліквідує сумні наслідки аварії — про їх розміри ми ще поговоримо?

А факти такі. В суботу, 26 квітня на Чорнобильській атомній електростанції сталася аварія, яка супроводжувалась витоком радіоактивних речовин в атмосферу. Ланцюгової реакції поділу ядерного палива не було. Із співробітників станції двоє при аварії загинули, 204 чоловіки були госпіталізовані, в тому числі 18 — у тяжкому стані. Радянський уряд негайно вжив усіх заходів для ліквідації локальних наслідків аварії.

То, що відбулося, звичайно, серйозний інцидент. Навіть, до речі, подібних аварій не застерезений. В 14 країнах світу з 1971 по 1984 рік відбулася 151 аварія на атомних електростанціях. Виникає питання: чому в інших ситуаціях не було подібної реакції голлівудського розмаху? Тому, що вони виникли за межами СРСР і до них поставилися як до нештатного зль на шляху прогресу. До речі, Радянський Союз не одержував про них жодної офіційної інформації і не сурмив про це, як зараз тероренть на весь світ представники американської адміністрації. Справа дійшла до того, що лідери так званого «вільного світу» в принятій в 1984 декларації вимагають, щоб СРСР відкрив ворота всім своїм об'єктам для перевірки, навіве «взагалі росіянам довіряти не можна».

В даному разі виникає питання: чому американський уряд до цього часу замовчує трагічні наслідки аварії на атомному підприємстві «Тримант Андерс»? Аде при цьому виникло радіоактивне зараження великих просторів в США. Чому англійський уряд приховує від громадськості причини загибелі 13 і радіоактивне опроміювання 200 співробітників заводу «Селдфілд»? Чому уряд не повідомив, в самій розіації антирадянського шоу, про антканий радіоактивного газу на атомній станції в Данджене і про загрозу, яка виникла для населення ряду країн?

Чому США стільки днів не дають інформації про аварію в затоці Г'юбралтар американської атомної підводної лодки «Атланта» і не дозволяють міжнародним експертам перевірити, чи не стався вибуханий радіоактивних речовин?

Перелік питань вельми великий. Й обмежусь ще двома: чому США і західноєвропейські уряди замовчують від своїх громадян можливі трагічні наслідки інцидентів з атомною зброєю, розміщеною на американських базах в Європі і на кораблях 6-го флоту в Середземному морі? Чому Білий дім мовчить про радіоактивне зараження атмосфери внаслідок проведених ним ядерних випробувань в межах підготовки до «зоряних воєн» і про наслідок цих воєн для всього людства?

Я апеваний, що авторитетні експерти скажуть своє вагоме слово про всі сумні інциденти в США і Західній Європі. Зі свого боку Радянський уряд, який має всі можливості для повної нейтралізації наслідків чорнобильської аварії, запросив видатних іноземних учених і главу МАГАТЕ познайомитися з ситуацією на місці.

Взагалі, об'єктивні висновки учених, може побитися з ким заводко об заклад, так само, як і закляники Радянського Союзу до співробітництва в галузі мирного освоєння ядерної енергії, з великими труднощами знайдуть місце в каламутній течії «об'єктивних» повідомлень західних агентств, теле- і радіокомментаторів.

Як бачимо, комусь на Заході дуже хочеться використати аварію, що відбулася, в політичній грі.

Абдель Керім АБДАЛЛА, туніський журналіст. (АПН).

Туніс.

Америка,

Америка...

США. В чаді мілітаристського психозу.

У цей нічний клуб у місті Х'юстон (штат Техас) баляно приходили у військовій уніформі нольору хані. Приміщення клубу обтягнуте масшувальною сіткою, а зустрічають відвідувачів браві хлопці — офіціанти, обвішані автоматами і нулеметними стрічками. До міцних напоїв тут пропонується «меню», складене із делікатесів типу «рон-ролл» проти комунізму.

Група молодих людей воєнного вигляду позує перед об'єктивом фотокамери на вулиці Нью-Йорка...

Танки змінюють сприятливий американський тимневін «Ньюсуїт» ілюструє чималу статтю про нашіумій в США бойовин «Рембо». Перша кров, частинка друга», прославляючи насильство і вбивства. Рембо — головна дійова особа цієї стрічки Голлівуду, за

наказом босів із Вашингтона, що проникають на територію суверенного В'єтнаму для звільнення американців, які знаходяться там в полоні». Техаский клуб, названий на честь головного «героя», цілком відповідає кіновтворові голлівудської «фабрики марлен», а новоявлені хазяї Нью-Йоркських вулиць намагаються імітувати зовнішній вигляд професійного терориста і його поведінки.

Ідея створення цієї стрічки зародилась у хворій уяві режисера, автора сценарію і винаювця головної ролі Сільвестера Сталлоне ще в середині минулого десятиріччя, в роки «в'єтнамського синдрому», який охопив США в результаті провалу брудної авантюри Пентагону у В'єтнамі.

Оглядач газети «Філдзельфін іннуайер» Десмонд Роман з гіротною нарікає, що «ноли пишеш про «Рембо», треба давати не критичну оцінку, а ражувати труди». Всупереч думкам тверезомислячих громадян США, які з презирством відкинули «Рембо», називаючи його «найгіршим серед гірших» фільмів минулого року, реакційні кола Америки сприйняли його як сигнальну ракету до початку нової атани на умі простих американців. «Рембо» органічно вписався в загальну картину ванханалі засобів масової інформації США.

«Рембозіція» американської молоді — не що інше, як вияв у новій формі «моричневої чуми» в Америці. Подібні злісні тенденції громадські організації США прямо пов'язують із політикою правлячих кіл країни, планомірним запровадженням американському суспільству духу мілітаризму. Фотохроніка ТАРС.

ПОСТ БАДЬОРСТІ «МК»

«КВОЛІСТЬ — ВІД БАЙДУЖОСТІ»

СКАЗАЛА ПРИЗЕРКА ПЕРШОСТЕЙ ОБЛРАДИ «КОЛОСА» З БАГАТОБОРСТВА ГПО, СЕКРЕТАР ПАРТОРГАНІЗАЦІЇ КОЛГОСПУ «ШЛЯХ ДО КОМУНІЗМУ» ДОЛІНСЬКОГО РАЙОНУ ЛЮДМИЛА ВІКТОРІВНА КОРНЕВА, БЕСІДУЮЧИ З ТИМИ, ХТО НЕРЕГУЛЯРНО ЗАЙМАЄТЬСЯ СПОРТОМ.

ПРО її спортивні досягнення вже повідомлялось на сторінках «Молодого комунара»: чемпіонка Долинського району призерка обласних змагань з багатоборства ГПО, учасниця багатьох турнірів «Тато, мама і я» — спортивна сім'я, де разом з чоловіком і двома дітьми зовсім вдало дипломи і спеціальні гризи. Працюючи ще завідувачою дитячим садком в селі Іванівці, Людмила Вікторівна допомогла здобути фізичний гарт багатьом малюкам, навчила їх, зокрема, плавати. В тому, що в колективі фізкультурники колгоспу значно активувалась спортивно-месо́ва робота, також неабияка заслуга Л. В. Корневої. Під час першої спартакіади обласного «Здоров'я», де сім'я Корневих зайняла перше місце, я попросив Людмилу Вікторівну поділитися своїми думками щодо фізичного загартовування в сім'ї.

Л. В. Корнева: «Я ще раз хочу підкрес-

лити, що найчастіше кволі діти бувають від того, що батьки байдуже ставляться до їх фізичного загартовування. Вся надія на школи. Переконана, що сім'я вдома батьки повинні допомогти дитині набратися сил. Дехто з сільських жителів заперечує: «Що там стадіон для них? От як попрацюють на городі, попантрують біля худоби, то не треба й біганини на спорткомплексі». Таке твердження помилкове. Чоловік мій, Валерій Гаврилович, працює вчителем фізкультури. Він, звичайно, немало тренує нашого Тараса і Віту разом з їх однокласниками. І вдома наші діти не лінуються працювати по господарству, йдуть з нами в поле, коли треба допомогти колгоспникам доглянути посіви цукрових буряків, кукурудзи, коли заготовляємо сіно для громадської худоби. Та кожен ранок ми виходимо й на свій домашній стадіон. Часто ставлю за приклад іншим сім'ю нашого зоо-

техніка Анатолія Горцака. На старті ГПО він виходить з дружиною Поліною, з сином Сергієм та дочкою Світланою. Шестикласник Сергій Горцак стрибає в довжину за шестиметрову відмітку, кидає тенісний м'ячик за 60 метрів. Тренував його батько.

Кволіть не повинно бути. Кволіть — від байдужості. Лінуються бігати, лінуються скопати грядку, принести відро води. А батьки байдуже: «Ще встигнуть набратися, хай посплять в неділю до обіду, а ми вже якось самі... Звідси повновиді хлопчики та дівчата, звідси й почато захворювання — на нерухомість...»

Саме про це говорила Людмила Вікторівна на вечорі спортивної слави, коли відзначали кращих спортсменів колгоспу. Тут же зауважила, що до спортивно-масової роботи мало залучаються жінки, котрі працюють у тваринництві. І знову за приклад ставила сім'ю Горцаків.

На спартакіаді обласного цукрокомбінату Віктор Мухоморович висловив свою думку з приводу активізації спортивно-масової роботи за місцем проживання ще один глава спортивної сім'ї — інструктор по спорту колгоспу імені Ульянова Ульянівського району Іван Михайлович Можин.

І. М. Можин:

«Що впливає на здоровий побут в сім'ї? Скажу: пісня. Я неодноразово виступав на обласних конкурсах солістів-вокалістів, мав нагороду лауреата різних фестивалів народної творчості. То для ме-

не — вітка. Та ще більша вдоволення, коли збираємось всією сім'єю. Співаємо українські народні пісні, те, що створено композиторами — класиками. Ще одне заняття в нас є — на стадіоні. То вже не тільки для душі!»

І він говорить про свого сина Мишка, який постійно їздить з ним на районні змагання, і про дочку Вероніку та Іванку — щодня з ним в спортзалі, на стадіоні. Раїса Іванівна, дружина його, котра працює в колгоспі зоотехніком, дуже зайнята роботою на тваринницькій фермі. Та й вдома чимало турбот. І все ж, вправда, по господарству (діти також допомагають), слішить туди, де Іван Михайлович займається з майбутніми значківцями ГПО, з членами збірних команд. Йому допомагають кращі багатоборці ГПО — рибовод Олександр Касьяненко, ветлікар Василь Зелений, інженер Микола Рудий.

Інженер Сальківського цукрокомбінату Віктор Мухоморович, який приїхав на обласну спартакіаду в Оникієве з дружиною Поліною, двома синами і дочкою, підсумував цю розмову:

— Я не знаю кращого відпочинку, ніж на березі річки з сім'єю. Тут разом ловимо рибу, тут, на Південному Бузі, навчив дітей плавати. Тут, у долині, з м'ячем, тенісним м'ячиком. Весело. Цікаво.

Для цих людей спорт — не для рекордів. Просто для бадьорості. Щоб жити краще.

М. ВІНЦЕВИЙ.

Майже тиждень на стадіоні авіаторів у Кіровограді триває першість республіки з хокею на траві серед дівчат 1970-1971 років народження. Наші хокеїстки на цьому турнірі виступають невдало: два матчі (з киянками і одеситками) програли, зустрічі з сумчанками, полтавчанками та спортсменками Запоріжжя звели вничію. Лідрують на турнірі киянки.

На знімку: атакують полтавчанки.

Фото М. ХОРЕНЖЕНКА.

НОВА ВИСОТА

Тренер обласної ради «Колоса» І. К. Вільний знову прийняв поздравлення своїх колег — його випусканик студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Костянтин Мандрик став володарем Кубка Європи зі стенової стрільби серед юніорів. Виступаючи на олімпійському стрілищі в Митишах, кіровоградець зустрів на траншейному стенді досить досвідченого суперника — американця Шона Брека, який в перший день змагань захопив лідерство — розбив 71 тарілочку з 75. На другий день турніру знову лідував Брек. І ось останній поєдинок: розбив Костянтин Мандрик 25 тарілочок, візьме верх в перестрілці — він чемпіон серед юніорів.

Перестрілка. У двох серіях суперники мали однакові показники — по 22 і 24 розбитих тарілочок. Третя сироба. Американець відстає від Мандрика на очко: Костянтин стріляв упевнено — є 24 очка. В Брека — останній постріл — промах. Отже, перемога! Мандрик — чемпіон.

ФУТБОЛ

«Зірка»

«Шахтар» Г-1:0

Останнім часом герлівський «Шахтар» був для «Зірки» одним із найбільш незручних суперників по шостій зоні. Досить пригадати, що три минулі сезони підряд наші земляки жодного разу не зуміли переграти команду гостей на своєму полі. І ось в понеділок цю неприємну традицію було порушено...

У складі герлівської команди більшістьи побачили кілька гравців, котрі «понохали» порох вищої та першої ліг. Але сисоної майстерності гості не поназали, мабуть, через віддалу й самовіддану гру кіровоградців. І справа навіть не в черговій здобутій перемозі. Мова про інше: «Зірка» епізодами демонструвала цілком зрілу гру. Рахунок же не завжди

відповідає розвитку по дію на полі.

Гол, який вирішив долю матчу, забив на 31-й хвилині нападочий Михайло Калита. Гости в тридцять метрах до своїх воріт порушили правила й були покарані штрафним ударом. Немовби відчувши реальну небезпеку, гирники побудували досить солідну «стіну». Та саме вона дала трішню. Капітан команди Микола Латин так спритно імітував штрафного, що один з гравців «Шахтаря» повернувся до нього спиною. А реалізував прекрасну виконану стандартну комбінацію Михайло Калита, який точно пробив по воротах.

Після перерви той же Калита забив і другий м'яч у ворота Олега Зубарєва, та судді з незрозумілих причин не зарахував його.

«Зірка» здобула дуже важливу й потрібну для себе перемогу. І це незважаючи на те, що в матчі не грав астеран

команди Валерій Самофалов (яго обов'язки до речі, цілком вправно виконав ще юний Олександр Михайленко). Особливий неспокій у болельників викликала також травма воротаря Юрія Коляновського за кілька хвилин до перерви, та його дублер Ігор Хімаїч не менш впевнено провів на полі свій ігровий час. А захисник Євген Чижин виявив неабияку здібність при організації швидких контратак своєї команди. Мабуть за це він і був названий кращим у цьому матчі.

«Зірка» грала в такій складі: Ю. Коляновський (І. Хімаїч), О. Коробко, Є. Чижин, О. Михайленко, С. Улицький, В. Черних (В. Шелітін), М. Латин, Л. Федоров, Я. Вобляк (С. Казанов), М. Калита, А. Сальников (М. Шевченко).

Сьогодні «Зірка» прийматиме на своєму полі у черговому турі команду «Новатор» із Жданова.

С. БОНДАРЕВ.

Кіровоградське виробниче об'єднання молочної промисловості дає рекомендації випускникам шкіл, робітникам підприємств і воїнам, звільненим з лав Радянської Армії, для вступу до Білоцерківського, Вінницького, Полтавського, Харківського технікумів м'ясної й молочної промисловості, Звенигородського, Львівського професійно-технічних училищ майстрів і в групу спеціалістів молочної промисловості в профтехучилище при Кіровоградському м'ясокомбінаті.

Технікуми і школи готують: техніків-технологів, техніків-механіків, бухгалтерів, майстрів, лаборантів та інших кваліфікованих спеціалістів для підприємств молочної промисловості.

Строк навчання:

на базі середньої школи — 2 роки 6 місяців, на базі неспеціальної середньої школи — 3 роки 6 місяців.

По довідки звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Дзержинського, 84/37. Телефон 2-42-33.

Особи, направлені об'єднанням, зараховуються до технікумів на пільгових умовах.

Олександрійське СПТУ № 18

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1986 — 1987 НАВЧАЛЬНИЙ РІК ДЛЯ НАБУТТЯ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ:

на базі 8 класів зі строком навчання 3 роки —

електрослюсар підземний (3,5 року), електрослюсар черговий і по ремонту устаткування,

машиніст екскаватора, водій-автослюсар, токар по металу,

продавець продовольчих товарів; на базі 10 класів —

машиніст електровоза підземного, строк навчання — 1,5 року,

електрослюсар підземний, строк навчання — 1,5 року, стипендія — 129 крб.,

машиніст електровоза вугільного розрізу, строк навчання — 1 рік, стипендія — 100 крб.,

машиніст екскаватора, строк навчання — 1,5 року, стипендія — 100 крб.,

електрослюсар черговий і по ремонту устаткування, строк навчання — 1 рік, стипендія — 109 крб.,

водій, строк навчання — 1 рік, стипендія — 85 крб.,

токар строк навчання — 1 рік, стипендія — 85 крб.,

машиніст брикетних пресів, строк навчання — 1 рік, стипендія — 109 крб.,

продавець промислових товарів, строк навчання — 1 рік, стипендія — 30 крб.,

продавець продовольчих товарів, строк навчання — 1 рік, стипендія — 30 крб.,

кухар, строк навчання — 2 роки, стипендія — 30 крб.,

автослюсар-шофер, строк навчання — 1 рік, стипендія — 85 крб.

за скороченням програм на спеціальності: водій, строк навчання — 6 місяців, стипендія — 85 крб.,

електрослюсар черговий і по ремонту устаткування, строк навчання — 5 місяців, стипендія — 109 крб.

Під час виробничої практики учні всіх спеціальностей одержують 50 процентів від зарплатної суми.

Відмірники навчання одержують підвищену стипендію на 25 процентів. Інгородніх забезпечують гуртожитком.

Вступники подають: заяву на ім'я директора училища із зазначенням вибраної спеціальності, документ про освіту, свідоцтво про народження чотирьох фотокартки 3x4 см, характеристику, довідку про медичні щеплення.

Початок занять — 1 вересня. Адреса училища: м. Олександрія, пл. Кірова, 18.

Обком ЛКСМ України висловлює глибоке співчуття другому секретареві Олександрійського райкому комсомолу О. А. Шинці з приводу тяжкої втрати — передчасної смерті батька Андрія Гавриловича.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

(в українському мові).

НАША АДРЕСА: 316050. МПС, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БН 00682.

Обсяг 0,5 друк арш.

Індекс 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів: робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 273. Тираж 63 400.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені І. М. Дилитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.